

вяме всичко необходимо. Все пакъ това ни се вижда недостатъчно и, за да се посъветваме и за да изпълнимъ заповѣдта на началника на щаба, отиваме при дружинния командиръ. Нѣкъде задъ купчинитѣ налѣгали войници, между самаритѣ на патроннитѣ коне, намираме тихия заветъ съ леглото на майора. Той спи на открито, но е загърнатъ добре въ юргана си, изподъ който въ тая ледена нощъ полъхва една примамлива топлота. Майорътъ почиваше. Чистосърдечно и добродушно той всѣкога казваше, че, старъ човѣкъ, той безъ сънъ не може. Съ голѣмо колебание и предпазливостъ го събуждаме.

— Господинъ майоръ, началникътъ на щаба заповѣда да ви събудимъ... Ще има нощна атака...

Майорътъ се събужда, търка очитѣ си съ ржце и ни гледа сърдито.

— Нощна атака?... Кой ви каза?

— Началникътъ на щаба на бригадата. Сега бѣше при насъ. Заповѣда да ви събудимъ.

Майорътъ взема сърдитъ и недоволенъ видъ. Ние знаемъ неговата неприязнь къмъ началника на щаба, не хранѣше и особено довѣрие въ способноститѣ му, считаше го помладши отъ себе си и думата заповѣдъ го ядосва.

— Началникъ на щаба ли? Хм... Е добре,